

ตารางที่ 5.4 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมของ
ผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม ไม้ยางพาราในปัจจุบัน

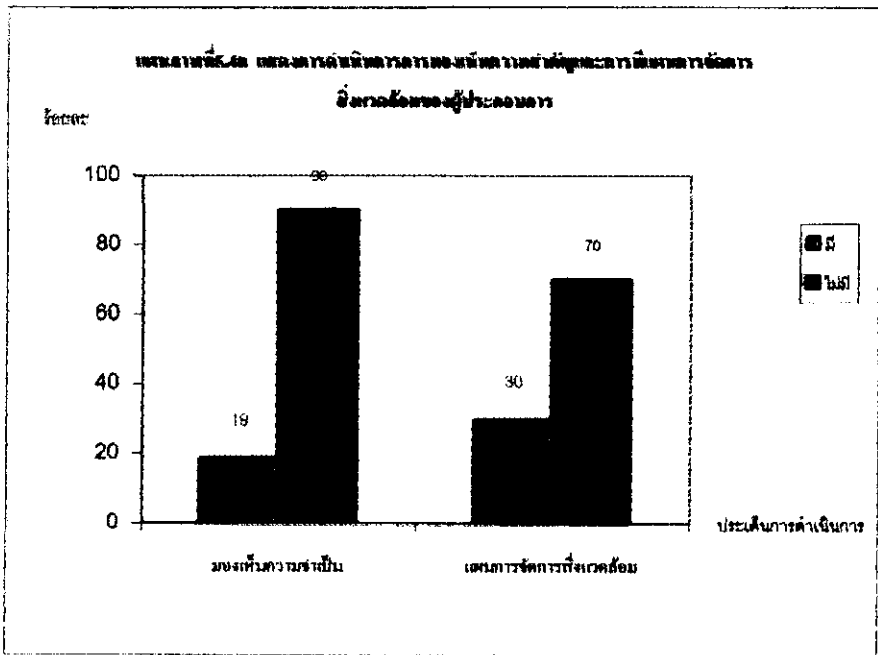
(N=30)

หัวข้อ	จำนวน	ร้อยละ
1.การมองเห็นความจำเป็นในการจัดการสิ่งแวดล้อม		
(1) จำเป็น	3	19.00
(2) ไม่จำเป็น	27	90.00
2.แผนการดำเนินการจัดการสิ่งแวดล้อม		
(1) มีแผน	9	30.00
(2) ไม่มีแผน	21	70.00
3.ประเภทของสิ่งแวดล้อมที่มีการดำเนินการจัดการ		
3.1.น้ำเสีย		
(1) มี	12	40.00
(2) ไม่มี	18	60.00
3.2.มลพิษทางอากาศ		
(1) มี	2	6.67
(2) ไม่มี	28	93.33
3.3.แสงและความร้อน		
(1) มี	17	56.67
(2) ไม่มี	13	43.33
3.4.มลพิษทางเสียง		
(1) มี	18	60.00
(2) ไม่มี	12	40.00
3.5.สารพิษ		
(1) มี	19	63.33
(2) ไม่มี	11	36.67
3.6.รังสี		
(1) มี	6	20.00
(2) ไม่มี	24	80.00

ตารางที่ 5.4 (ต่อ)

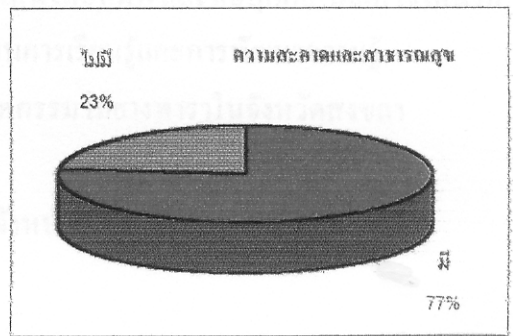
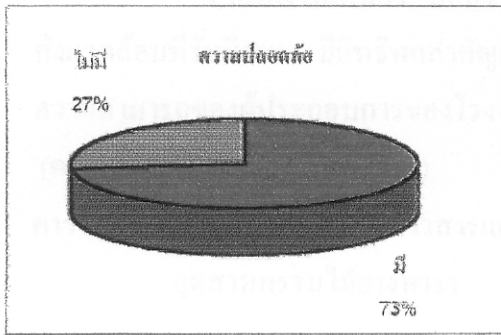
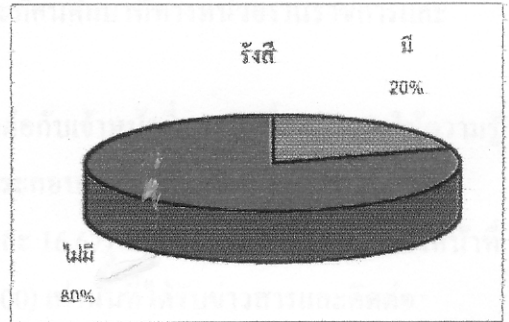
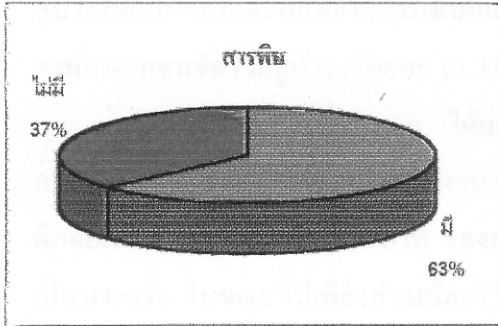
(N=30)

	หัวข้อ	จำนวน	ร้อยละ
3.7.ความปลอดภัย			
(1)	มี	22	73.33
(2)	ไม่มี	8	26.67
3.8.ความสะอาดและสาธารณสุข			
(1)	มี	23	76.67
(2)	ไม่มี	7	23.33

แผนภาพที่ 5.4ก แสดงการดำเนินการมองเห็นความสำคัญและการมีแผนการจัดการเชิงบวกของผู้ประกอบการ

แผนภาพที่ 5.4 สภาพการดำเนินการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม่ใช่งานของ
ผู้ประกอบการในปัจจุบัน

แผนภาพที่ 5.4 ข แสดงการดำเนินการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมประเภทต่างๆของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรม

3.2.สภาพการรับข่าวสารและการติดต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ

แหล่งข่าวสารที่เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมที่ผู้ประกอบการได้รับ พบว่า มีทั้งสื่อมวลชนประเภทสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์ (ร้อยละ 20.00) เอกสาร (ร้อยละ 16.67) นอกจากนี้ผู้ประกอบการยังได้รับสื่อจากการเข้าฝึกอบรม และทัศนศึกษาที่ทางหน่วยงานราชการและองค์กรเอกชนจัดไว้ที่บ้าน (ร้อยละ 13.33)

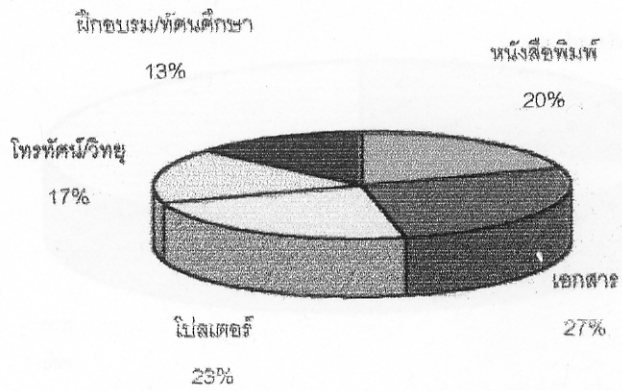
สำหรับสื่อบุคคล ได้แก่ การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐเกี่ยวกับการให้ความรู้การจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงาน พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ (ร้อยละ 60.00) ได้ติดต่อและรับข่าวสารจากเจ้าหน้าที่ รองลงมา (ร้อยละ 16.67) ได้รับข่าวสารและติดต่อเจ้าหน้าที่เป็นบางครั้ง ในขณะที่มีเพียงส่วนน้อย (ร้อยละ 10.00) เท่านั้นที่ได้รับข่าวสารและติดต่อเจ้าหน้าที่บ่อยที่สุด

แสดงให้เห็นว่า สื่อสิ่งพิมพ์ได้แก่หนังสือพิมพ์ และสื่อบุคคล ได้แก่ เจ้าหน้าที่สิ่งแวดล้อมที่รับผิดชอบ มีอิทธิพลสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้และการพัฒนาความรู้ความสามารถของผู้ประกอบการของโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในจังหวัดสงขลา (ตารางที่ 5.5 และแผนภาพที่ 5.5)

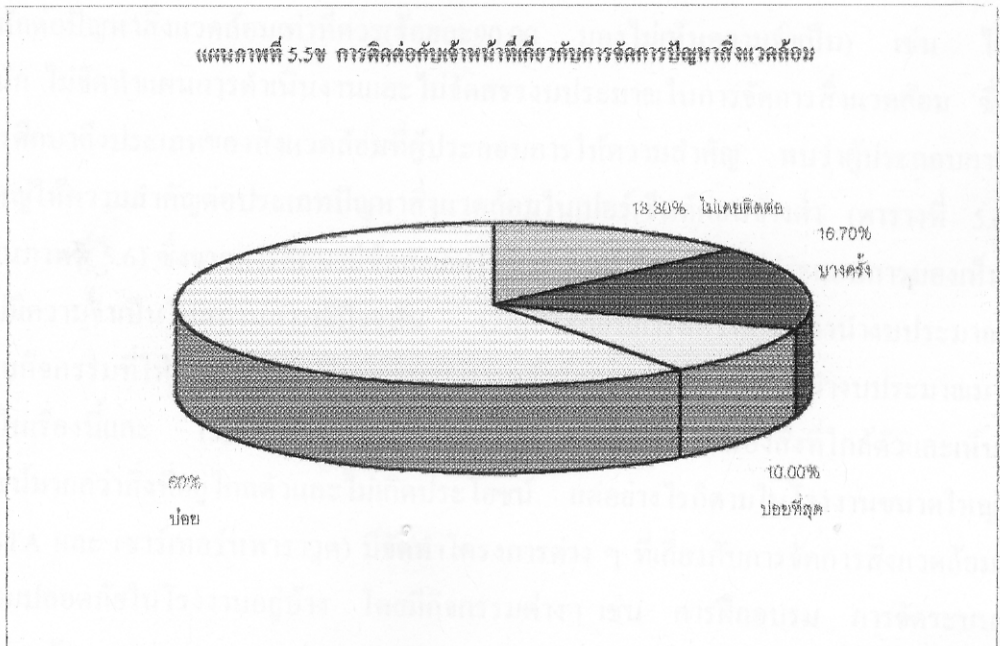
ตารางที่ 5.5 แสดงสภาพการรับข่าวสารและติดต่อเจ้าหน้าที่รัฐของผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

			(N = 30)
หัวข้อ	จำนวน	ร้อยละ	
1.ความรู้เรื่องกฎหมายของผู้ประกอบการ			
2.แหล่งข่าวสารที่เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม			
(1)หนังสือพิมพ์	6	20.00	
(2)โทรทัศน์และวิทยุ	5	16.67	
(3)โปสเตอร์	7	23.33	
(4)เอกสาร	8	26.67	
(5)ฝึกอบรมและทัศนศึกษา	4	13.33	
3.การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม			
(1)ไม่เคยติดต่อ	4	13.33	
(2)เป็นบางครั้ง	5	16.67	
(3)บ่อย	18	60.00	
(4)บ่อยที่สุด	3	10.00	

แผนภาพที่ 5.5 ก แหล่งข่าวสารที่เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม

แผนภาพที่ 5.5 สภาพการรับข่าวสารและการติดต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ

4.ความคิดเห็นของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม

ในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

จากการศึกษาเชิงคุณภาพโดยการทำ PRA และการทำ Focus group interview และการออกสัมภาษณ์และแบบสัมภาษณ์สามารถสรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

4.1.การมองเห็นและให้ความสำคัญกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังมองไม่เห็นความจำเป็น และไม่ให้ความสำคัญและตระหนักต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมเท่าที่ควร(ร้อยละ90.00 มองไม่เห็นความจำเป็น) เช่น ไม่ตระหนัก ไม่จัดทำแผนการดำเนินงานและไม่จัดสรรงบประมาณในการจัดการสิ่งแวดล้อม ซึ่งจากการศึกษาถึงประเภทของสิ่งแวดล้อมที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญ พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อประเภทปัญหาสิ่งแวดล้อมในเปอร์เซ็นต์ค่อนข้างต่ำ (ตารางที่ 5.6 และแผนภาพที่ 5.6) ซึ่งจากการศึกษามีข้อสังเกตในประเด็นนี้ คือ (1) ผู้ประกอบการมองเห็นว่ายังไม่มีความจำเป็นในสถานการณ์ปัจจุบัน (2)ผู้ประกอบการมีความรู้สึกว่าการนำงบประมาณไปใช้ในกิจกรรมที่ให้ผลประโยชน์ในกระบวนการผลิตโดยตรงจะคุ้มกว่าการนำงบประมาณมาจัดสรรในเรื่องนี้และ (3)จากสถานะเศรษฐกิจของผู้ประกอบการ มองสิ่งที่ใกล้ตัวและเห็นประโยชน์มากกว่าสิ่งที่อยู่ไกลตัวและไม่เกิดประโยชน์ แต่อย่างไรก็ตามในโรงงานขนาดใหญ่ (เช่น STA และ เซาร์เทอร์นพาราวูด) มีจัดทำโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยในโรงงานอยู่บ้าง โดยมีกิจกรรมต่างๆ เช่น การฝึกอบรม การจัดระบบความปลอดภัย การควบคุมความปลอดภัย และการตรวจสุขภาพของพนักงาน เป็นต้น นอกจากนี้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ในอนาคตรัฐบาลโดยเฉพาะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสิ่งแวดล้อม ควรเอาใจใส่และควรมีกฎหมายที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกให้ผู้ประกอบการปฏิบัติได้คล่องตัวในการจัดการสิ่งแวดล้อมจะมีมากขึ้น

ตารางที่ 5.6

(N = 30)

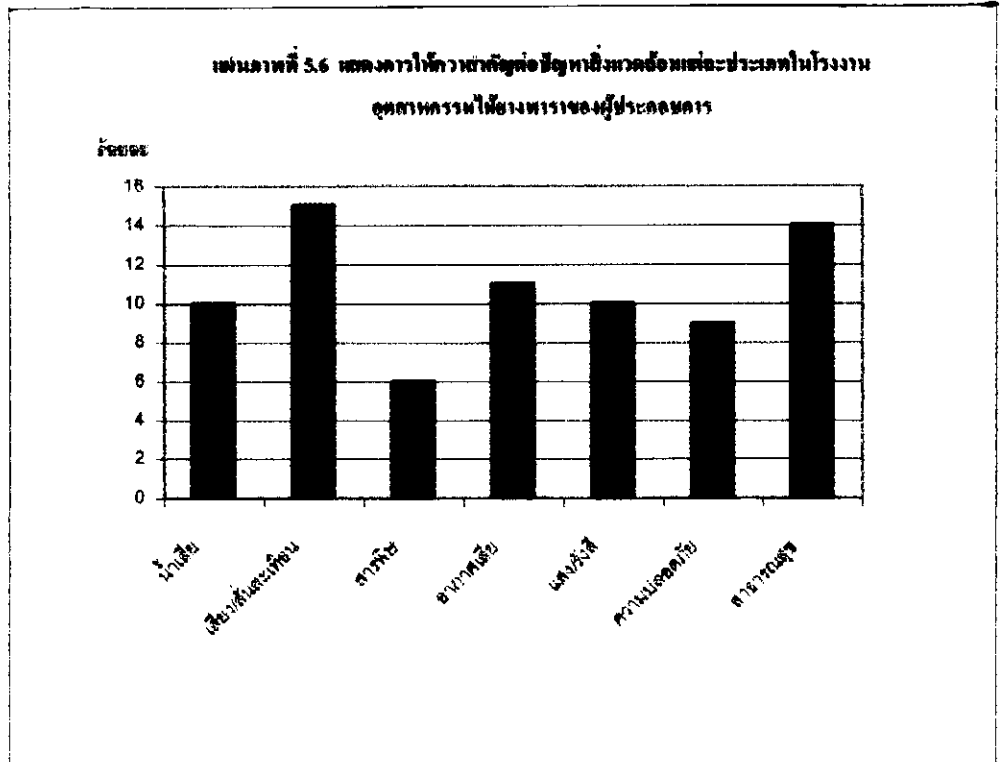
หัวข้อ	จำนวน	ร้อยละ
ประเภทของสิ่งแวดล้อมซึ่งผู้ประกอบการให้ความสำคัญ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
(1) การจัดการน้ำ	10	13.33
(2) การจัดการเสียงและการสั่นสะเทือน	15	20.00
(3) การจัดการสารพิษ	6	8.00
(4) การจัดการอากาศ	11	14.67
(5) การจัดการแสงและรังสี	10	13.33
(6) การจัดการความปลอดภัย	9	12.00
(7) การจัดการเรื่องสาธารณสุข	14	18.67
รวม	75	100.00

หมายเหตุ : เทียบร้อยละจาก N = 75

(ที่มา : จากการศึกษา)

4.2.ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ผ่านมา

ผู้ประกอบการโดยส่วนใหญ่ยังจัดการกับปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในโรงงานของตนแบบเป็นไปตามสภาพโรงงาน กล่าวได้ว่าเป็นการจัดการเฉพาะหน้าพื้นฐาน เช่น การกวาดเก็บประจำวัน ประจำเดือน แจกอุปกรณ์ให้กับพนักงาน เช่น หน้ากากป้องกันฝุ่น มีพัดลมระบายอากาศ มีระบบป้องกันภัย แต่มีข้อสังเกตคือ แม้ว่าโรงงานจะแจกอุปกรณ์ให้ เช่น หน้ากาก แต่พบว่าพนักงานจำนวนหนึ่งไม่ยอมใช้ อาจเป็นเพราะว่าโรงงานแจกไม่ทั่วถึง หรืออาจเป็นเพราะพนักงานไม่ให้ความสนใจเท่าที่ควร จะมีการกำจัดเชื้อโดยมีระบบท่อป้องกันเชื้อเลื้อยฟุ้งกระจาย แต่มีข้อสังเกตว่าเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้น เนื่องจากโรงงานจะกองเชื้อไว้เป็นจุกๆ และไม่ได้กำจัดอะไร บางโรงงานจะเผาและบางโรงงานบริจาคให้ผู้ประกอบการอื่นฟรี เป็นต้น ส่วนขยะมูลฝอยอื่นๆ พบว่าโรงงานส่วนใหญ่ยังไม่มีการจัดการอย่างถูกวิธีเท่าที่ควร สำหรับความสะอาดพบว่าโรงงานส่วนใหญ่ยังให้ความสำคัญน้อย คือ ปล่อยไปตามธรรมชาติเช่นเดียวกัน แต่มีโรงงานส่วนน้อยที่มีระบบทำความสะอาด เช่น เก็บกวาดทุกๆ 15 วัน เป็นต้น สำหรับเรื่องสวัสดิการ พบว่าโรงงานส่วนใหญ่มีสวัสดิการ เช่น ประกันสังคม ที่หักภาษี เป็นต้น ในเรื่องการระบายอากาศพบว่า โรงงานส่วนใหญ่มีพัดลมให้ แต่พบว่า โรงงานมักจะปิดและไม่ใช้ในขณะทำงาน ทำให้สภาพในโรงงานอบอ้าว ส่งผลต่อบรรยากาศในการทำงานพอสมควร

4.3.ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อบทบาทของรัฐในการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม
ภาพโดยรวมผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับ
การจัดการสิ่งแวดล้อมที่ไม่ค่อยดีนัก ด้วยเหตุผลหลายประการ (1) เนื่องจากมีเจ้าหน้าที่หลาย
หน่วยงาน เช่น กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม กระทรวงแรงงาน
และสวัสดิการสังคม กรมโรงงานอุตสาหกรรม เป็นต้น หน่วยงานเหล่านี้มีกฎระเบียบของ
ตนเองเป็นมาตรฐานที่ไม่ตรงกันทำให้ไม่เป็นบรรทัดฐานเดียวกัน ทำให้ผู้ประกอบการไม่
มีความคล่องตัวและปฏิบัติไม่ถูกต้อง กล่าวคือ ไม่มีความสอดคล้องของนโยบายกับแนวทาง
ปฏิบัติ ซึ่งผู้ประกอบการได้ให้ความคิดเห็นในปัญหานี้ว่า รัฐต้องหา หน่วยงานกลาง
ประสานงานและควรเป็นหน่วยงานที่มีลักษณะสนับสนุน มีทิศทางเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม
พบว่า เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่เข้ามาเชื่อมโยงอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะโรงงานขนาดกลางและ
ขนาดใหญ่ ในเรื่องนี้มีข้อสังเกตจากผู้วิจัย (1)รัฐควรตั้งคำถามตัวเองว่า กฎหมายทั้งหมดที่
เกี่ยวข้องกับการจัดการสิ่งแวดล้อมนั้น เอื้ออำนวยต่อผู้ประกอบการหรือไม่ และทำให้
ผู้ประกอบการดำเนินการได้สะดวกหรือไม่มากนักเพียงใด และ (2)ปัจจุบันผู้ประกอบการ
ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่ รัฐยังไม่อยู่ในฐานะสนับสนุนทั้งความรู้ความเข้าใจในการจัดการ
สิ่งแวดล้อมเท่าที่ควร

4.4.ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในอนาคต

ผู้ประกอบการโรงงาน มีความคิดเห็นว่าการจัดการสิ่งแวดล้อมในโรงงานของ
ตนเองในอนาคตจะดีขึ้นหากได้รับการเอาใจใส่มากขึ้นกว่าในปัจจุบัน เป็นเพราะว่า (1)การพอก
ปัญหาสิ่งแวดล้อมของโรงงานจากอดีตถึงปัจจุบันมีมากขึ้น จนไม่สามารถจะจัดการได้
ผู้ประกอบการจึงมีความจำเป็นต้องตระหนักถึงเพื่อแก้ปัญหา (2) ผู้ประกอบการให้ความคิดเห็น
ว่าในอนาคตจะพยายามปรับปรุงสาธารณูปโภค สิ่งก่อสร้าง และสภาพแวดล้อมอื่นๆบริเวณ
โรงงานของตนเองมากยิ่งขึ้นหากเศรษฐกิจตนเองดีขึ้นกว่าปัจจุบัน แต่ในปัจจุบันยังมองไม่เห็น
ความจำเป็นและ (3) ส่วนใหญ่ผู้ประกอบการยังหวังพึ่งงบประมาณจากรัฐอยู่มาก ในการ
ช่วยเหลือสนับสนุนเงิน เป็นต้น

4.5.ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดการปัญหา สิ่งแวดล้อมจากหน่วยงานของรัฐของผู้ประกอบการ

พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานหรือ
จากรัฐ (ร้อยละ 93.33) ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นว่า
เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เคยให้ความช่วยเหลืออะไรเลยแก่ผู้ประกอบการ อีกทั้งยังมีความคิดเห็น
ว่าเจ้าหน้าที่สร้างปัญหาและสร้างกฎระเบียบซึ่งเป็นอุปสรรคในการดำเนินงานค่อนข้างมาก
อีกประการหนึ่ง โดยส่วนใหญ่ผู้ประกอบการไม่คำนึงถึงปัญหาสิ่งแวดล้อม ดังนั้นจึงไม่มี

ความจำเป็นที่จะต้องขอความช่วยเหลืออะไรจากเจ้าหน้าที่และหน่วยงานของรัฐ ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 6.67) ที่ต้องการความช่วยเหลือ

ในกรณีที่ผู้ประกอบการต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมจากหน่วยงานรัฐ พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ต้องการให้ทางราชการช่วยในเรื่องการให้ความรู้กฎหมายสิ่งแวดล้อม (ร้อยละ 28.12) ในขณะที่ส่วนน้อย (ร้อยละ 7.29) ต้องการให้ทางราชการช่วยเหลือการจัดการเกี่ยวกับเสียง (ตารางที่ 5.7 และแผนภาพที่ 5.7)

ตารางที่ 5.7 แสดงความคิดเห็นของผู้ประกอบการเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือเรื่องการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

(N = 30)		
หัวข้อ	จำนวน	ร้อยละ
1. ความต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อม		
(1) ไม่ต้องการ	28	93.33
(2) ต้องการ	2	6.67
2. ประเด็นที่ต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐ (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)		
(1) การจัดการเกี่ยวกับเสียง	7	7.29 ⁽¹⁾
(2) การจัดการเกี่ยวกับมลพิษทางอากาศ	19	19.79
(3) การจัดการเกี่ยวกับน้ำเสีย	22	22.92
(4) การจัดการเกี่ยวกับสารพิษ	12	12.50
(5) การจัดการเกี่ยวกับแรงสั่นสะเทือน	9	9.37
(6) ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและการดำเนินการ	27	28.12

หมายเหตุ : (1) เทียบร้อยละจาก N = 96

กล่าวโดยสรุป ความคิดเห็นของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราปัจจุบัน โดยจำแนกตามขนาดของโรงงาน พบว่า โรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราขนาดใหญ่ ผู้ประกอบการให้ความสำคัญในระดับปานกลาง และมีความคิดเห็นมากที่สุดเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในอนาคต แสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ตระหนักและมองเห็นว่าสิ่งแวดล้อมและผลกระทบมีความสำคัญต่อการดำเนินงานหรือประกอบกิจการค่อนข้างมาก แต่ในขณะที่

โรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราขนาดกลางและขนาดเล็กภาพรวมยังไม่ค่อยตระหนักและให้ความสำคัญต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานของตนเอง มีข้อสังเกตในประเด็นนี้ คือ

- (1) เป็นไปได้ว่าที่ผู้ประกอบการคิดว่าไม่มีความจำเป็น มีความจำเป็นเรื่องอื่นมากกว่า และเป็นเรื่องที่ไม่ได้ผลได้หรือผลประโยชน์ในกระบวนการผลิตโดยตรงจึงคิดว่ายังไม่มีความจำเป็น
- (2) สืบเนื่องมองเห็นว่าไม่มีความจำเป็นจึงไม่จัดสรรงบประมาณหรือมีแผนไว้ และ
- (3)จากการศึกษา พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อม และผลกระทบที่เกิดจากปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม

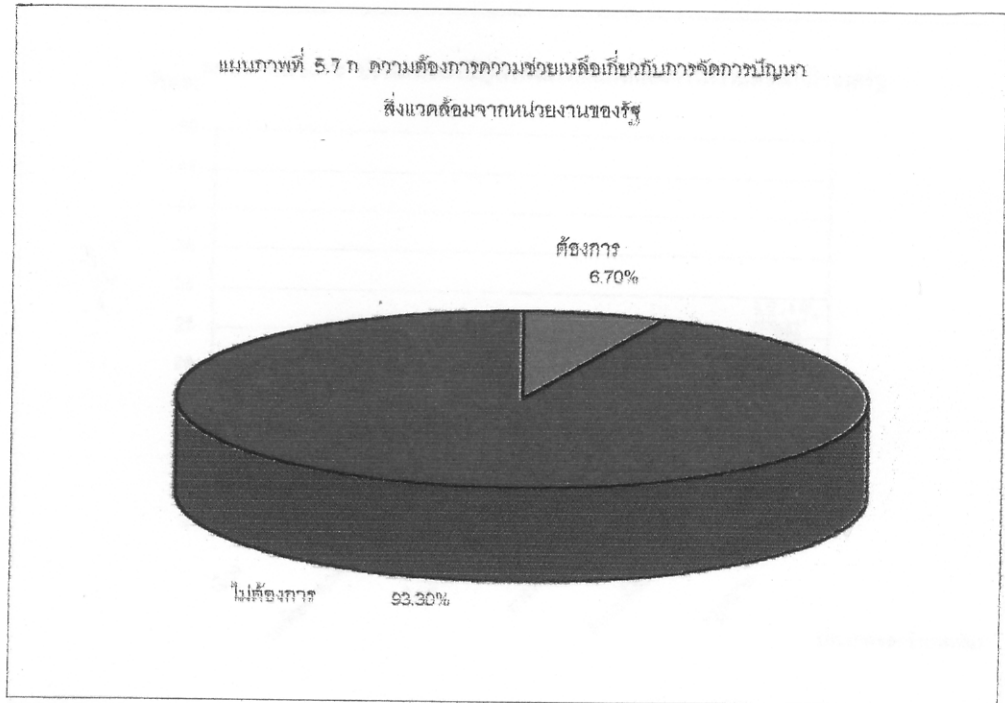
ตารางที่ 5.8 แสดงการวิเคราะห์เชิงคุณภาพด้านความคิดเห็นของผู้ประกอบการเกี่ยวกับ
การจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม่ยางพาราตามขนาดโรงงาน

หัวข้อ	โรงงานขนาดเล็ก	โรงงานขนาดกลาง	โรงงานขนาดใหญ่
1.การมองเห็นและให้ความสำคัญต่อการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม	+	+	+++
2.ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ผ่านมา	-	+	+++
3.ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อบทบาทของรัฐต่อการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม	+	+	+
4.ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในอนาคต	+++	++++	+++++
5. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมจากรัฐ	+	++	+++

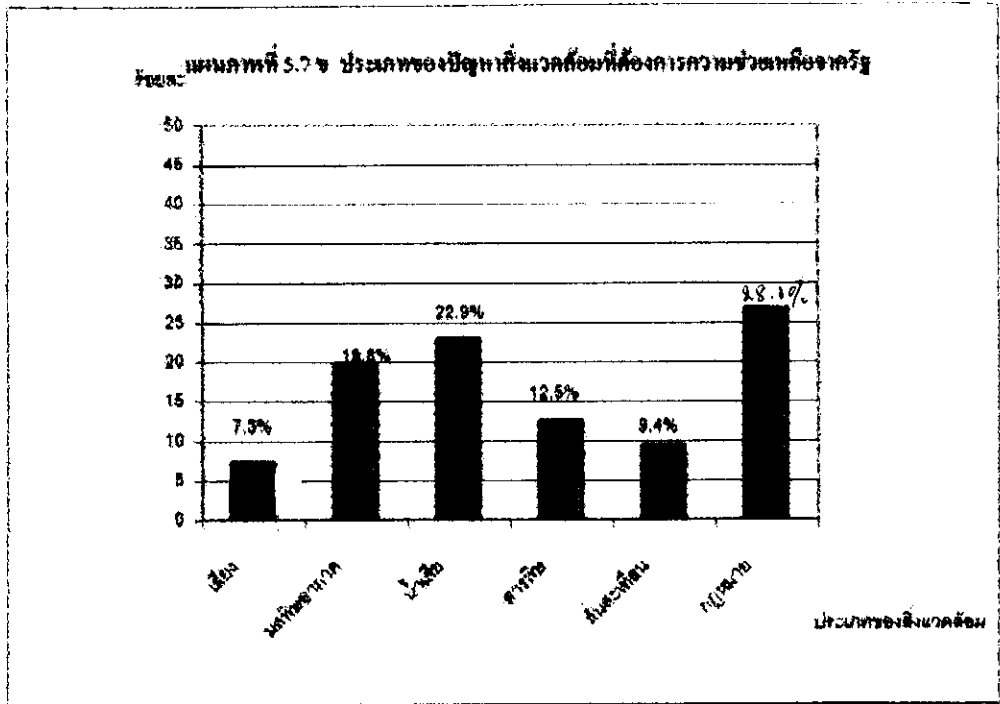
ที่มา : จากการสัมภาษณ์เชิงคุณภาพจากโรงงาน 84 โรงงาน

หมายเหตุ :	+	ไม่มีความคิดเห็น
	++	มีความคิดเห็นน้อย
	+++	มีความคิดเห็นปานกลาง
	++++	มีความคิดเห็นมาก
	+++++	มีความคิดเห็นมากที่สุด

แผนภาพที่ 5.7 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม

แผนภาพที่ 5.7 ก ความต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมจากหน่วยงานของรัฐ

แผนที่ 5.7 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดการปัญหา
สิ่งแวดล้อมจากหน่วยงานของรัฐ

5. ความรู้ เจตคติ และแนวปฏิบัติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหา สิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

จากการศึกษา ผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา จำนวน 84 โรงงาน
จำนวน 248 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ได้ผลการศึกษาดังนี้

5.1. ความรู้ของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงาน อุตสาหกรรมไม้ยางพารา

พบว่า ผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในจังหวัดสงขลามี
ความรู้เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.771 อยู่ในเกณฑ์มีความรู้
เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา โดยความรู้ของ
ผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมที่เกี่ยวกับมลพิษทางอากาศมีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 0.984 อยู่ใน
เกณฑ์มีความรู้ ในขณะที่ความรู้ของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมที่เกี่ยวกับเรื่องฝุ่นและ
การจัดการเกี่ยวกับฝุ่นมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 0.159 อยู่ในเกณฑ์ไม่มีความรู้(ตารางที่ 5.9 และ
แผนภาพที่ 5.8)

ตารางที่ 5.9 แสดงจำนวน และร้อยละความรู้ของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหา สิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในจังหวัดสงขลา

(N= 248)

ความรู้	มีความรู้จำนวน (ร้อยละ)	ไม่มีความรู้ จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย (X)	อันดับ
1. แหล่งกำเนิดมลพิษ หมายถึง ชุมชนโรงงานอุตสาหกรรม อาคาร สิ่งก่อสร้าง ยานพาหนะ รวมถึง สถานที่ประกอบกิจการใด ๆ ซึ่ง เป็นแหล่งที่มาของมลพิษ	231 (93.10)	17 (6.80)	0.943	5
2. มลพิษ หมายถึง รังสี ความร้อน แสง เสียง กลิ่น ความสั่นสะเทือน หรือเหตุรำคาญอื่นๆที่เกิดหรือถูก ปล่อยออกจากแหล่งกำเนิด	232 (93.50)	16 (6.40)	0.946	4
3. มลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรม ได้แก่ มลพิษจากอุตสาหกรรมใน กระบวนการผลิตทั้งหมดรวมถึง วัตถุที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการ ผลิตด้วย	208 (83.90)	36 (16.10)	0.867	12

ความรู้	มีความรู้จำนวน (ร้อยละ)	ไม่มีความรู้ จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	อันดับ
4.มลพิษอุตสาหกรรมเป็นเหตุให้เกิดการสูญเสียทางเศรษฐกิจ การลงทุน และภาพพจน์ของประเทศ	185 (74.60)	54 (25.40)	0.771	15
5.สุขภาพอนามัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมไม่เกี่ยวข้อง กับปัญหามลพิษ	42 (16.90)	206 (83.06)	0.174	21
6.ความร้อน กากของเสีย ไม่ได้ เป็นภาวะมลพิษ	48 (19.35)	200 (80.64)	0.202	20
7.กากของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรม คือของเสียที่เป็นของแข็งที่ โรงงานไม่ต้องการใช้หรือชำระดู รวมทั้งผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้มาตรฐาน หรือเศษวัสดุ	172 (69.40)	76 (30.60)	0.717	17
8. ของเสียอันตราย หมายถึงของเสียหรือสิ่งที่เจือปนด้วยของเสียที่เป็นของเหลว ของแข็ง หรือก๊าซ จากโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งมีผลให้เกิดการตายหรือเจ็บป่วยและเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม	218 (87.90)	30 (12.10)	0.883	10
9.การกำจัดกากของเสียโดยวิธีฝังกลบเมื่อกลบชั้นสุดท้ายแล้วกลบด้วยดินสูง 60 ซม. รอให้ดินทรุดตัวแล้วสามารถทำเป็นสนามกอล์ฟ สวนพักผ่อน และสนามกีฬาได้	107 (43.10)	141 (56.80)	0.451	19
10.วิธีการจัดการของเสียอันตรายของโรงงานอุตสาหกรรม การลดการใช้และการกำจัดเป็นวิธีการจัดการแก้ไขปัญหาพิษจากของเสียอันตรายของโรงงานอุตสาหกรรม	189 (76.20)	59 (23.80)	0.788	14

ความรู้	มีความรู้จำนวน (ร้อยละ)	ไม่มีความรู้ จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	อันดับ
11. น้ำเป็นทรัพยากรธรรมชาติหนึ่ง สามารถนำมาใช้ดื่มกิน ชำระล้าง ใช้ในทางเกษตรกรรม อุตสาห- กรรม และการคมนาคมทางน้ำ	243 (98.00)	5 (2.00)	0.970	2
12. น้ำเสีย หมายความว่า ของเสีย ที่อยู่ในสภาพเป็นของเหลว รวมทั้ง มลสารที่ปะปนหรือปนเปื้อนอยู่ใน ของเหลวนั้น	225 (90.70)	23 (9.30)	0.911	8
13. น้ำเสียจาก โรงงานอุตสาหกรรม คือ น้ำที่ใช้ในกระบวนการผลิต หรือช่วยสนับสนุนการผลิต น้ำเสีย ที่เหลือนักจะมีสิ่งสกปรกเจือปนอยู่ มาก	233 (94.00)	15 (6.00)	0.943	5
14. ค่า pH คือหน่วยที่ใช้วัดความ เข้มข้นของโมเลกุลของไฮโดรเจน ไอออนในน้ำที่ ควรมีค่า pH อยู่ ระหว่าง 10-14 เพื่อไม่ให้เป็น อันตรายต่อสิ่งมีชีวิตในน้ำและการ นำน้ำไปใช้ประโยชน์	147 (59.30)	101 (40.70)	0.668	18
15. น้ำเสียจาก โรงงานอุตสาหกรรม ต้องผ่านระบบบำบัดก่อนปล่อย น้ำทิ้งเสมอ	236 (95.20)	12 (4.80)	0.959	3
16. มลพิษทางอากาศของ โรงงาน อุตสาหกรรม หมายถึงการที่มีสิ่ง แปลกปลอมเช่น ฝุ่น หมอก แก๊ส กลิ่น คิวน์หรือไอ จาก โรงงาน อุตสาหกรรมในปริมาณที่เป็น อันตรายแก่มนุษย์ พืชและสัตว์	241 (97.20)	7 (2.80)	0.984	1
17. ฝุ่นละอองที่เกิดจากการ ไร่ ไม้ และการขีดกระดาษทราย ไม่มีผล กระทบต่อระบบทางเดินหายใจ	39 (15.70)	209 (84.30)	0.159	22

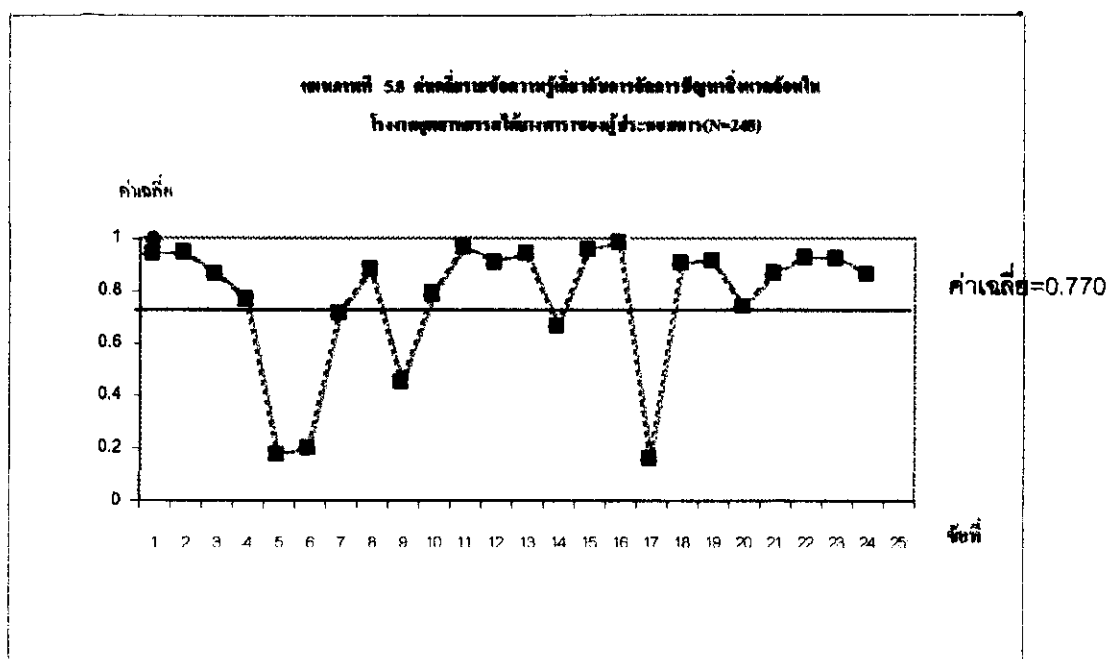
ความรู้	มีความรู้จำนวน (ร้อยละ)	ไม่มีความรู้ จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	อันดับ
18.มลพิษเสียงจากโรงงาน อุตสาหกรรมเป็นผลร้ายต่อสุขภาพ ของคนทำงานในโรงงาน หรือผู้ ที่อยู่รอบโรงงาน เพราะทำให้ ประสาทเครียด ขาดสมาธิ ระบบหู เสื่อม ความดันโลหิตสูง ปวดหู หูตึงหรือหูหนวกได้	223 (89.90)	25 (10.10)	0.907	9
19.องค์การอนามัยโลกกำหนด ความดังของเสียงในโรงงาน อุตสาหกรรม ถ้าระดับเสียงเกิน 85 เดซิเบล จะเป็นอันตรายและ ควรหลีกเลี่ยง	222 (89.50)	26 (10.50)	0.917	7
20.การสั่นสะเทือนจากโรงงาน อุตสาหกรรมเกิดจากการที่อนุภาค หรือวัตถุมีการเคลื่อนที่เข้าไปเข้ามา ในรูปของคลื่น มีหน่วยแสดงความ เข้มข้นเป็นเดซิเบลเช่นเดียวกับ เสียง	165 (66.50)	83 (33.50)	0.740	16
21.การสั่นสะเทือนมีผลต่อสุขภาพ เพราะทำให้ร่างกายต้องการ ออกซิเจนมากขึ้น ปอดและหัวใจ ทำงานมากขึ้น มีผลต่ออวัยวะ ควบคุมการทรงตัว อาจทำให้ ตาพร่า ปวดข้อ ขาดเลือดได้	210 (84.70)	38 (15.30)	0.868	11
22.เสียงจากการทำงานของโรงงาน อุตสาหกรรมที่ดังมากเกินไป และดังอยู่นานอาจทำให้กล้ามเนื้อ ฉีกขาดทำลายเซลล์ประสาทและ ปลายประสาททำให้เกิดหูตึง หูหนวกและแก้วหูฉีกขาดได้	228 (91.90)	20 (8.10)	0.931	6

ตารางที่ 5.9(ต่อ)

(N= 248)

ความรู้	มีความรู้จำนวน (ร้อยละ)	ไม่มีความรู้ จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	อันดับ
23.ตามกฎหมายโรงงาน พ.ศ.2535 มาตรา 64 กำหนดให้ โรงงานป้องกันมลพิษทางอากาศ โดยจัดให้มีอุปกรณ์ หรือเครื่องมือ อื่นใด เพื่อป้องกันบรรเทาอันตราย หรือความเสียหายที่จะเกิดขึ้น	218 (87.90)	40 (12.10)	0.928	7
24.กฎหมายกำหนดห้ามมิให้ผู้- ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม ระบายน้ำหรือทำให้น้ำไฮโดรคลอ ในทิ้งหรือแหล่งน้ำที่กฎหมายแต่ละ ฉบับคุ้มครอง ผู้ฝ่าฝืนมีโทษจำคุก ไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสอง พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	198 (79.80)	50 (20.20)	0.866	13
ค่าเฉลี่ยรวม = 0.770				

ที่มา : จากการสัมภาษณ์เชิงปริมาณ

หมายเหตุ : จากตารางที่ 5.9 : เกณฑ์ในการวัด X 0.51 ถึงเกณฑ์มีความรู้ และ X 0.50
ถึงเกณฑ์ไม่มีความรู้

เมื่อทำการวิเคราะห์ความรู้ของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมไม่ยางพาราเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม โดยจำแนกความรู้แต่ละด้านหรือแต่ละประเภทของปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจกรรมในโรงงาน พบว่า ในภาพรวมผู้ประกอบการมีความรู้ในเรื่องมลพิษทางอากาศมากที่สุด คือ มีค่าเฉลี่ย 0.984 ในขณะที่ผู้ประกอบการมีความรู้ในเรื่องฝุ่นละออง เขม่าและควันน้อยที่สุด คือ มีค่าเฉลี่ย 0.159 (ตารางที่ 5.10)

ตารางที่ 5.10 ค่าเฉลี่ยความรู้ของผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรมไม่ยางพาราเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมจำแนกตามประเภทของปัญหาสิ่งแวดล้อม

ความรู้	ค่าเฉลี่ย	เกณฑ์	อันดับ
1.อากาศเสีย	0.984	มีความรู้	1
2.น้ำเสีย	0.920	มีความรู้	2
3.เสียงเกินมาตรฐานกำหนด	0.897	มีความรู้	4
4.กฎหมายสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม	0.892	มีความรู้	5
5.ความปลอดภัยและอุบัติเหตุ	1.912	มีความรู้	3
6.การสิ้นสະเทือนจากการทำงานเครื่องจักร	0.846	มีความรู้	6
7.ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับมลพิษ	0.737	มีความรู้	7
8.ของเสียจากโรงงานและขยะมูลฝอย	0.709	มีความรู้	8
9.สารเคมี	0.469	ไม่มีความรู้	9
10.ความร้อนจากการปฏิบัติงาน	0.202	ไม่มีความรู้	10
11.ความสะอาดและสาธารณสุข	0.174	ไม่มีความรู้	11
12.ฝุ่นละออง เขม่า ควัน	0.159	ไม่มีความรู้	12

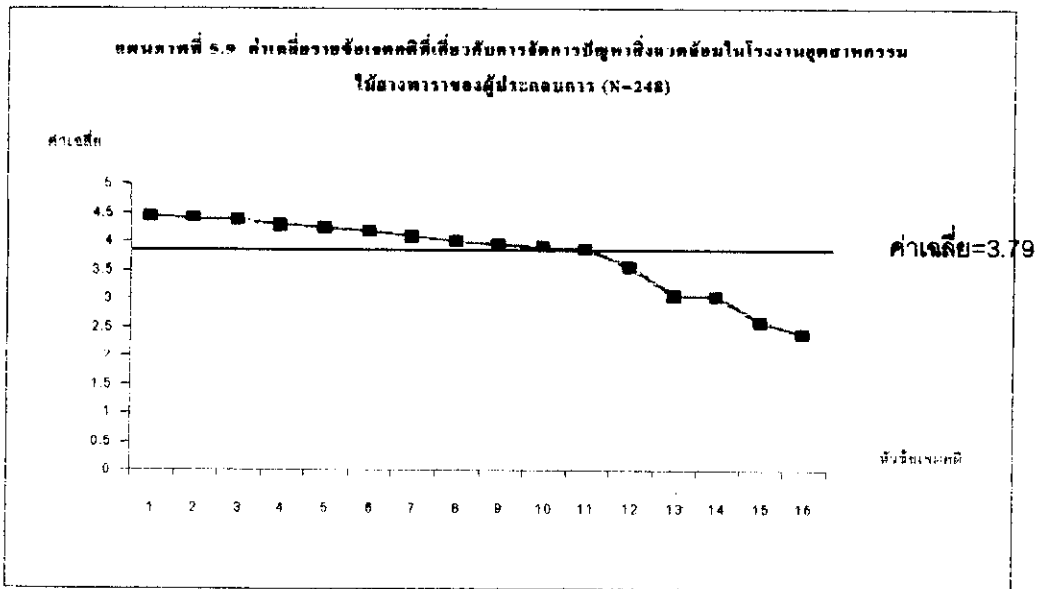
(ที่มา : จากตาราง 5.9)

กล่าวโดยสรุป เห็นได้ว่าความรู้ของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในเรื่องสารเคมี ความร้อนจากการปฏิบัติงาน ความสะอาดและสาธารณสุข (ชีวอนามัย) และฝุ่นละออง เขม่า และควัน อยู่ในเกณฑ์น้อยกว่าเกณฑ์เฉลี่ยที่กำหนด ถือว่าไม่มีความรู้ในเรื่องดังกล่าว ในขณะที่ความรู้เรื่องอากาศ น้ำ กฎหมาย ความปลอดภัยและอุบัติเหตุ เสียง การสิ้นสະเทือน ความรู้เกี่ยวกับมลพิษของเสีย อยู่ในเกณฑ์มากกว่าเกณฑ์เฉลี่ยที่กำหนด ถือว่าผู้ประกอบการมีความรู้ในเรื่องดังกล่าว

5.2.เจตคติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม ไม้ยางพาราในจังหวัดสงขลา

เจตคติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา มีค่าเฉลี่ย 3.79 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ผู้ประกอบการเห็นด้วยกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม โดยพบว่า เจตคติเกี่ยวกับน้ำเสีย อันตรายจากน้ำเสียและการจัดการน้ำเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.43 อยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการจัดการปัญหาน้ำเสียที่ดำเนินการอยู่ ในขณะที่เจตคติเกี่ยวกับแผนปฏิบัติงานการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 2.38 อยู่ในเกณฑ์ไม่เห็นด้วยที่โรงงานจะไม่มีแผนปฏิบัติงานการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม

กล่าวโดยสรุป แสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีเจตคติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม หลักการวิชาการและแนวทางการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ในปัจจุบันหรือที่ใช้อยู่ในปัจจุบันอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วย ดังนั้นกล่าวได้ว่ามีความเป็นไปได้ที่จะพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ ทั้งความรู้ และแนวปฏิบัติ ตลอดจนทัศนคติที่มีต่อการตระหนักและให้ความสำคัญต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานของตนเอง รวมถึงแนวทางการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพในอนาคตได้ (ตารางที่ 5.11 และแผนภาพที่ 5.9)

หมายเหตุ จากตารางที่ 5.11

- : เกณฑ์การวิเคราะห์ระหว่าง 1.00-1.80 ถือเกณฑ์ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- ระหว่าง 1.81-2.60 ถือเกณฑ์ ไม่เห็นด้วย
- ระหว่าง 2.61-3.20 ถือเกณฑ์ ไม่แน่ใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย
- ระหว่าง 3.21-4.20 ถือเกณฑ์ เห็นด้วย
- ระหว่าง 4.21-5.00 ถือเกณฑ์ เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตารางที่ 5.11 แสดงจำนวนและร้อยละความคิดเห็นของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม

ไม้ยางพารา

ข้อคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่าเฉลี่ย	อันดับ
1. วิธีการกำจัดมลพิษอากาศโดย การทำความสะอาดอากาศเสียก่อน ปล่อยสู่บรรยากาศ โดยใช้กรรมวิธี ต่างๆที่เหมาะสมเป็นวิธีที่นิยมใช้ กันมากที่สุด	107 (43.10)	98 (39.50)	35 (14.10)	4 (1.60)	4 (1.60)	4.24	5
2. การควบคุมเสียงโรงงาน อุตสาหกรรมควรมีมาตรการให้ คนงานหรือลูกจ้างใน โรงงานและ ผู้ที่โรงงานและผู้สัมผัสกับเสียง โดยตรงอย่างใกล้ชิด ทำงานไม่เกิน 8 ชั่วโมงในหนึ่งวันในที่ที่มีเสียง ดังเกิน 80 เดซิเบล	76 (30.60)	124 (50.00)	17 (6.80)	19 (7.70)	12 (4.80)	3.95	9

ข้อคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่าเฉลี่ย	อันดับ
3.การบำบัดน้ำเสียในโรงงาน อุตสาหกรรมวิธีที่ดีที่สุดคือเอา น้ำเสียทั้งหมดมารวมก่อนบำบัด	94 (37.90)	97 (39.10)	42 (16.90)	15 (6.00)	-	4.10	7
4.การกำจัดของเสียและ สิ่งปฏิกูลที่ไม่ถูกต้องทำให้เกิด มลพิษของน้ำได้ดินได้	61 (24.60)	138 (55.60)	38 (15.30)	7 (2.80)	4 (1.60)	4.00	8
5. น้ำเสียจากอุตสาหกรรมแม้จะมี ปริมาณไม่มากแต่ก็อาจมีพิษ ร้ายแรงและเป็นอันตรายต่อสัตว์น้ำ	125 (50.40)	96 (38.70)	23 (9.20)	1 (0.40)	3 (1.20)	4.43	1
6. ความไม่เข้าใจและ ความไม่เอาใจใส่ของพนักงานและ ผู้ประกอบการ โรงงาน อุตสาหกรรมจะนำไปสู่ปัญหาร้ายแรงจาก ของเสียที่เป็นอันตรายจาก	118 (47.6)	112 (45.20)	13 (5.20)	5 (2.00)	-	4.40	2

ข้อคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่าเฉลี่ย	อันดับ
7. โรงงานอุตสาหกรรม ไม่เพียงพอไม่จำเป็นต้องมีแผน ปฏิบัติการในการแก้ไขปัญหา สิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบมากนัก เพราะกระบวนการผลิตไม่ ซับซ้อน	6 (2.40)	46 (18.50)	27 (10.90)	131 (50.80)	37 (14.90)	2.38	16
8. การสร้างความตระหนักใน ปัญหาสิ่งแวดล้อมของโรงงานเป็น ความรับผิดชอบโดยตรงของ ผู้ประกอบการแต่เพียงผู้เดียว	24 (9.70)	32 (12.90)	33 (13.30)	131 (52.80)	27 (10.90)	2.56	15

ข้อคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่าเฉลี่ย	อันดับ
9. ในรอบปีควรตั้งประมาณการ จัดการ สิ่งแวดล้อมในโรงงาน อย่างน้อย ร้อยละ 10 ของงบ ประมาณการดำเนินงานทั้งหมด	43 (17.30)	135 (54.40)	59 (23.80)	8 (3.20)	3 (1.20)	3.86	11
10. ควรจัดฝึกอบรมให้ความรู้กับผู้- ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม กรรมที่เกี่ยวข้องกับหลักการและ กฎหมายการจัดการสิ่งแวดล้อม อย่างน้อย 2 ครั้งต่อปี	75 (30.20)	146 (58.90)	17 (6.80)	6 (2.40)	4 (1.60)	4.17	6
11. มลพิษทางน้ำจากโรงงาน อุตสาหกรรม เป็นมลพิษอุตสาหกรรม กรรมที่ก่อให้เกิดปัญหา	49 (19.80)	97 (39.10)	50 (20.10)	40 (16.10)	12 (4.80)	3.53	12

ข้อคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่าเฉลี่ย	อันดับ
สิ่งแวดล้อมมากกว่ามลพิษ ทางอากาศ							
12. ผู้ประกอบการที่ดีควรตระหนัก และมีความรับผิดชอบต่อปัญหา สิ่งแวดล้อมในโรงงานของตนมาก กว่าความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และสิ่งแวดล้อมภายนอกโรงงาน	38 (15..30)	80 (32.30)	22 (8.90)	80 (32.30)	26 (10.50)	3.07	13
13. รัฐควรจัดตั้งหน่วยงานที่ เกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อมใน โรงงานอุตสาหกรรมให้มีหน้าที่ให้ คำแนะนำและให้ความรู้แก่ ผู้ประกอบการให้มากกว่าที่เป็นอยู่	113 (45.60)	111 (44.80)	20 (8.00)	1 (1.20)	1 (0.40)	4.37	3

ข้อคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่าเฉลี่ย	อันดับ
14. รัฐควรจัดสรรงบประมาณ หรือตั้งกองทุนการจัดการสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม สอดคล้องกับงบประมาณของโรงงาน เพื่อให้การดำเนินงานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม โรงงานอุตสาหกรรมมี ประสิทธิภาพมากขึ้น	108 (43.40)	105 (42.30)	18 (7.20)	10 (4.00)	6 (2.40)	4.24	5
15. การให้อำนาจเจ้าพนักงานเข้าไปตรวจสอบสภาพแวดล้อมและให้อำนาจวินิจฉัย หรือตัดสินใจในการกำหนดมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อมของโรงงานเป็นการให้อำนาจมากเกินไป	23 (9.30)	57 (23.00)	84 (33.90)	73 (29.40)	11 (4.40)	3.03	14

ข้อคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่าเฉลี่ย	อันดับ
16.การกำหนดประเภทโรงงานออกเป็น 3 ประเภท โดยอาศัยเกณฑ์การลงทุนและจำนวนคนงานเป็นการแบ่งที่เหมาะสมที่สุดในขณะนี้	17 (6.90)	120 (48.40)	85 (34.20)	25 (10.10)	1 (0.40)	3.53	12
17.วิธีปลูกฝังจิตสำนึกให้กับคนงานและผู้ประกอบการในโรงงานอุตสาหกรรม ให้ช่วยกันมีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อมในโรงงานวิธีที่ดีที่สุดคือการประชาสัมพันธ์	42 (16.90)	154 (62.10)	32 (12.90)	19 (7.70)	1 (0.40)	3.89	10

ข้อคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่าเฉลี่ย	อันดับ
18.ในการจัดการสิ่งแวดล้อมของ ผู้ประกอบการต้องให้คนงานทุกคน ใน โรงงานมีความรู้ในการจัดการ สิ่งแวดล้อมโดยฝึกอบรมเป็นระยะ	102 (41.10)	121 (48.80)	12 (40.80)	13 (5.20)	-	4.28	4
19.แหล่งความรู้เกี่ยวกับการจัด การสิ่งแวดล้อมใน โรงงานที่สำคัญ ปัจจุบันคือแหล่งความรู้จากวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือ	58 (23.40)	150 (60.50)	21 (8.40)	15 (6.00)	3 (1.20)	4.00	8
ค่าเฉลี่ยรวม (\bar{X}) =3.79							

และเมื่อทำการวิเคราะห์เจตคติของผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม โดยจำแนกตามประเภทของปัญหาสิ่งแวดล้อมและการดำเนินงาน พบว่า ความคิดเห็นผู้ประกอบการที่เกี่ยวกับการจัดการมลพิษทางน้ำ และน้ำเสียมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 อยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยอย่างยิ่ง ในการจัดการมลพิษทางน้ำของตนเองที่ดำเนินการอยู่ ในขณะที่เจตคติเกี่ยวกับการมีจิตสำนึกที่มีอยู่เกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อมในโรงงานมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ 2.56 อยู่ในเกณฑ์ไม่เห็นด้วย กล่าวคือ ผู้ประกอบการยังมีความรู้สึกว่าการดำเนินงานในปัจจุบันผู้ประกอบการโรงงานส่วนใหญ่ยังมีจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยมาก และไม่ค่อยตระหนักเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อมเท่าใดนัก (ตารางที่ 5.12)

ตารางที่ 5.12 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมจำแนกตามประเภทของปัญหาสิ่งแวดล้อมและการดำเนินงาน

ความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย	เกณฑ์	ลำดับที่
1.การจัดการมลพิษทางอากาศ	4.12	เห็นด้วย	3
2.การจัดการมลพิษทางน้ำ	4.27	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1
3.การใช้กฎหมายสิ่งแวดล้อม	3.60	เห็นด้วย	8
4.แผนปฏิบัติงานและงบประมาณ	3.49	เห็นด้วย	9
5.การควบคุมเสียงในโรงงาน	3.95	เห็นด้วย	6
6.ความรู้ผู้ประกอบการเกี่ยวกับมลพิษ	3.88	เห็นด้วย	7
7.การจัดการของเสียและขยะมูลฝอย	4.20	เห็นด้วย	2
8.การมีส่วนร่วมการจัดการ	4.09	เห็นด้วย	4
9.แหล่งความรู้ที่ได้รับ	4.00	เห็นด้วย	5
10.ความรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทั่วไป	3.95	เห็นด้วย	6
11.จิตสำนึกที่มีอยู่เกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อม	2.56	ไม่เห็นด้วย	10

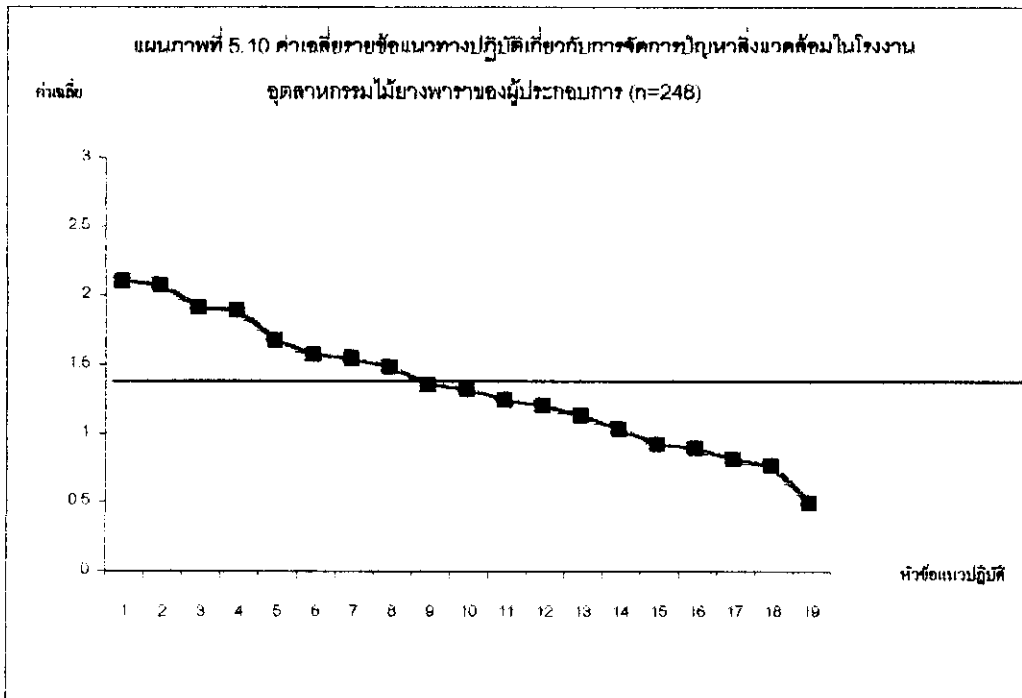
(ที่มาจากรายงานที่ 5.11)

กล่าวโดยสรุป จากผลการศึกษาเจตคติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม ทำให้สามารถสรุปได้ว่าต้องให้ความสำคัญและต้องพัฒนาและสร้างความรู้ และทัศนคติของผู้ประกอบการที่ดีต่อการมีจิตสำนึก ในการรักษาสิ่งแวดล้อมให้มากยิ่งขึ้น โดยการฝึกอบรมให้ผู้ประกอบการและการให้ความรู้ และแนวทางปฏิบัติให้มากขึ้นอีกด้วย

5.3. แนวทางปฏิบัติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม่ใช่งานอาหาร

แนวทางปฏิบัติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม่ใช่งานอาหาร พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 1.32 อยู่ในเกณฑ์น้อย โดยแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการของเสียในโรงงาน มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ 2.10 อยู่ในเกณฑ์ปฏิบัติปานกลาง ในขณะที่แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการกำจัดน้ำเสียของโรงงาน มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 0.49 อยู่ในเกณฑ์ไม่เคยปฏิบัติเลย

กล่าวโดยสรุป แสดงให้เห็นว่าภาพรวมของ แนวทางปฏิบัติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานในปัจจุบันมีแนวทางปฏิบัติน้อย เนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยตระหนักในเรื่องสิ่งแวดล้อมและปัญหา อีกทั้งไม่มีความรู้ในเรื่องสิ่งแวดล้อมและการจัดการเท่าที่ควร (แผนภาพที่ 5.10 และตารางที่ 5.13)

หมายเหตุ : จากตารางที่ 5.13

: เกณฑ์การวัด ระหว่าง 0.00-0.75 ถือเป็นเกณฑ์ ไม่เคยปฏิบัติเลย

ระหว่าง 0.76-1.50 ถือเป็นเกณฑ์ ปฏิบัติน้อย

ระหว่าง 1.51-2.25 ถือเป็นเกณฑ์ ปฏิบัติปานกลาง

ระหว่าง 2.26-3.00 ถือเป็นเกณฑ์ ปฏิบัติมาก

ตารางที่ 5.13 แสดงจำนวนและร้อยละแนวทางการปฏิบัติของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม

(N=248)

แนวปฏิบัติ	มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เคย จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย จำนวน (ร้อยละ)	อันดับ จำนวน (ร้อยละ)
1. โรงงานอุตสาหกรรม ของท่านมีระบบบำบัด น้ำเสียก่อนปล่อย น้ำเสีย ลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ	14 (5.60)	75 (30.20)	43 (17.30)	116 (46.80)	0.89	16
2. โรงงานอุตสาหกรรม ของท่านมีการลดปริมาณ น้ำเสียโดยการหมุนเวียน กลับมาใช้ใหม่ที่เรียก Process Integrated Treatment	7 (2.80)	42 (17.00)	22 (8.90)	117 (46.80)	0.49	19

ตารางที่ 5.13 (ต่อ)

แนวปฏิบัติ	มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เคย จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย จำนวน (ร้อยละ)	อันดับ จำนวน (ร้อยละ)
3. มีการนำกากของเสีย เช่นขี้เลื่อย, เศษไม้, ภาชนะใส่สีและสารเคมี กลับมาใช้ใหม่	24 (9.70)	60 (24.20)	44 (17.70)	120 (48.40)	0.92	15
4. การเก็บกากของเสีย ของโรงงานมีการแยก ประเภทขยะเปียกออก จากขยะแห้ง	36 (14.50)	71 (28.60)	66 (26.60)	75 (30.20)	1.24	11
5. ทางโรงงานมักใช้ เครื่องจักรที่ไม่มีเสียงดัง และใช้เครื่องดักเสียง	10 (4.00)	63 (25.40)	56 (22.60)	11 (48.00)	0.81	17
6. มีการใช้เครื่องจักรจน เต็มขีดกำลังความสามารถ	23 (9.30)	106 (42.70)	58 (23.40)	61 (24.60)	1.35	

ตารางที่ 5.13 (ต่อ)

แนวปฏิบัติ	มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เคย จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย จำนวน (ร้อยละ)	อันดับ จำนวน (ร้อยละ)
7. มีการติดตามตรวจสอบ คุณภาพน้ำเสียก่อนนำไป ทิ้ง	14 (5.60)	77 (31.00)	46 (18.50)	111 (44.80)	0.92	15
8. มีการซ่อมบำรุงเครื่อง- จักรที่ใช้งานในโรงงาน	83 (33.50)	123 (49.60)	19 (7.70)	23 (9.30)	2.07	2
9. มีพัดลมดูดอากาศ ภาย ในโรงงาน	52 (21.00)	61 (24.60)	23 (9.30)	111 (44.80)	1.20	12
10. ท่านได้ติดต่อประสาน- งานกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ สิ่งแวดล้อมในองค์กร	11 (4.40)	65 (26.20)	39 (15.70)	133 (53.60)	0.76	18

ตารางที่ 5.13 (ต่อ)

แนวปฏิบัติ	มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เคย จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย จำนวน (ร้อยละ)	อันดับ จำนวน (ร้อยละ)
11. ท่านได้จัดฝึกอบรม เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับการ จัดการสิ่งแวดล้อมในโรง- งานให้แก่พนักงานในโรง- งานของท่านหรือไม่	23 (9.30)	78 (31.40)	64 (25.80)	83 (33.50)	1.13	13
12. ท่านได้แยกของเสีย อันตราย ออกจากของเสีย ส่วนอื่น ก่อนการจัดการ โดยควบคุมความปลอดภัย ทุกขั้นตอน	35 (14.10)	111 (44.70)	61 (24.60)	41 (16.50)	1.54	7

ตารางที่ 5.13 (ต่อ)

แนวปฏิบัติ	มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เคย จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย จำนวน (ร้อยละ)	อันดับ จำนวน (ร้อยละ)
13.ท่านกำจัดการกของเสีย ในโรงงานของท่านโดย วิธีการฝังกลบ หรือการเผา	96 (38.70)	109 (44.00)	15 (6.00)	28 (11.30)	2.10	1
14.ท่านมีการป้องกันและ การสันสะเทือน โดยการ สร้างแนวต้นไม้ ฉาก ม่าน วัสดุดูดเสียง	18 (7.30)	56 (32.60)	47 (19.00)	102 (41.10)	1.03	14
15.ท่านได้ควบคุมมลพิษ อากาศโดยวิธีทำให้เจือจาง ได้แก่ การใช้ปล่องไฟ	51 (20.60)	72 (29.00)	36 (14.50)	89 (35.90)	1.32	10
16.ท่านได้รับข่าวสาร เกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อม ในโรงงานมากน้อยเพียงใด	27 (10.90)	120 (48.40)	66 (26.60)	34 (13.70)	1.57	6

ตารางที่ 5.13 (ต่อ)

แนวปฏิบัติ	มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เคย จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย จำนวน (ร้อยละ)	อันดับ จำนวน (ร้อยละ)
17. โรงงานมีระบบและอุปกรณ์ในการป้องกันอันตราย	34 (12.90)	107 (43.10)	29 (29.80)	35 (14.10)	1.54	7
18. มีบุคลากรที่มีหน้าที่ด้านความปลอดภัยของโรงงาน	25 (10.10)	87 (35.00)	71 (28.60)	65 (26.20)	1.25	1
19. มีการจัดฝึกอบรมหรือส่งคนงานไปฝึกอบรมเรื่องความปลอดภัยในโรงงาน	51 (20.60)	87 (35.10)	44 (17.70)	66 (26.30)	1.48	8
20. มีการติดสื่อสิ่งพิมพ์เป็นโปสเตอร์หรือเครื่องหมายความปลอดภัยในโรงงาน	54 (21.80)	104 (41.90)	46 (18.50)	44 (17.70)	1.67	5

ตารางที่ 5.13 (ต่อ)

แนวปฏิบัติ	มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เคย จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย จำนวน (ร้อยละ)	อันดับ จำนวน (ร้อยละ)
21. โรงงานมีการทำ ความสะอาด เช่น การปิด กวาด เช็ดถู	49 (19.80)	144 (58.10)	33 (13.30)	22 (8.90)	1.89	4
22. การจัดวางอุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ใน โรงงาน	44 (17.70)	160 (64.50)	22 (8.90)	22 (8.90)	1.91	3
ค่าเฉลี่ยรวม = 1.32						

เมื่อวิเคราะห์แนวปฏิบัติของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมไม่ยางพาราเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานโดยจำแนกตามประเภทของปัญหาสิ่งแวดล้อมแล้วพบว่า ในเรื่องการดำเนินการป้องกันและใช้มาตรการควบคุมความปลอดภัยของผู้ประกอบการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ย 1.76 เกณฑ์ปฏิบัติปานกลาง กล่าวคือ มีการใช้มาตรการและมีการป้องกันควบคุมและระมัดระวังเรื่องความปลอดภัยอยู่บ้างแต่ไม่มากนัก ในขณะที่ในการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการน้ำเสีย มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดคือ 0.73 ในเกณฑ์ไม่เคยปฏิบัติเลยกล่าวคือมีการคำนึงถึง และมีการตระหนักในเรื่องน้ำเสียและผลกระทบที่เกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมน้อยมาก (ตารางที่ 5.14)

ตารางที่ 5.14 แนวปฏิบัติของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมไม่ยางพาราเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมจำแนกตามประเภทของปัญหาสิ่งแวดล้อม

แนวปฏิบัติการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม	ค่าเฉลี่ย	เกณฑ์	อันดับ
1.การป้องกันและมาตรการควบคุมความปลอดภัย	1.76	ปฏิบัติปานกลาง	1
2.การกำจัดกากของเสีย	1.50	ปฏิบัติน้อย	2
3.การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการในรอบปี	1.39	ปฏิบัติน้อย	3
4.การจัดการเกี่ยวกับมลพิษอากาศ	1.26	ปฏิบัติน้อย	4
5.ความสะอาดและสาธารณสุข	1.26	ปฏิบัติน้อย	4
6.การดำเนินงานตามแผนปฏิบัติงาน	1.25	ปฏิบัติน้อย	5
7.การควบคุมเสียงจากเครื่องจักร	1.08	ปฏิบัติน้อย	6
8.การควบคุมการสั่นสะเทือนของเครื่องจักร	1.03	ปฏิบัติน้อย	7
9.การดำเนินงานตามกฎหมายสิ่งแวดล้อม	0.80	ปฏิบัติน้อย	8
10.การประสานร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการภาครัฐ	0.76	ปฏิบัติน้อย	9
11.การจัดการน้ำเสีย	0.73	ไม่เคยปฏิบัติเลย	10

(ที่มา : จากตารางที่ 5.13)

6. การทดสอบสมมติฐานในงานวิจัย

ผลการทดสอบสมมติฐานในงานวิจัย พบว่า ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รายได้สุทธิของผู้ประกอบการ(X_2) ระดับการศึกษา(X_3) การติดต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง(X_6) และความรู้เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม(X_9) มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา(y) ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยรายได้สุทธิของผู้ประกอบการ(X_2) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.37 ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.001 ส่วนระดับการศึกษา(X_3) การติดต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง(X_6) และความรู้เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม(X_9) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.22, 0.51 และ 0.75 ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 ในขณะที่ตัวแปรอิสระอื่นๆ ปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ตารางที่ 5.15)

ตารางที่ 5.15 แสดงความสัมพันธ์โดยวิธี Pearson Movement Correlation ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามในการทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปร	ตัวแปรตาม แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม ในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา(y)
งบประมาณการจัดการ(X_1)	0.31
รายได้สุทธิของผู้ประกอบการ(X_2)	0.37***
เพศ(X_3)	0.13
อายุ(X_4)	0.11
ระดับการศึกษา(X_5)	0.22*
ประสบการณ์ทำงานในโรงงาน(X_6)	0.51*
การติดต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง(X_7)	0.36
การค้นคว้าจากแหล่งความรู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสิ่งแวดล้อม(X_8)	0.44
ความรู้เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม(X_9)	0.75*
เจตคติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม(X_{10})	0.52

หมายเหตุ * $p < 0.05$ ** $p < 0.01$ *** $p < 0.001$

จากผลการทดสอบสมมติฐานข้างต้น แสดงให้เห็นว่า รายได้สุทธิของผู้ประกอบการ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงานในโรงงาน และความรู้ของผู้ประกอบการที่มีอยู่ เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมมีส่วนสำคัญต่อแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมในปัจจุบัน

7. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

จากการค้นคว้าปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา พบว่า จากตารางที่ 5.16 ค่า Multiple R มีค่า 0.38486 ส่วนค่า Adjuster R square มีค่าเท่ากับ 0.2148 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รายได้สุทธิผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา (X_2) และระดับการศึกษาของผู้ประกอบการโดยรวม (X_5) มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา (y) โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราได้ร้อยละ 21.48 โดยตัวแปรรายได้สุทธิของผู้ประกอบการ (X_2) สามารถทำนายหรือมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และตัวแปรระดับการศึกษา (X_5) สามารถทำนายหรือมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสามารถเขียนเป็นสมการทำนายคะแนนดิบได้ดังนี้

$$y = 0.88036 + 0.38X_5 + 0.45X_2$$

และสามารถเขียนสมการทำนายคะแนนมาตรฐาน

$$Zy = 0.3879Z_{X_5} + 0.4129Z_{X_2}$$

ซึ่งเมื่อพิจารณาค่า Beta เพื่อเปรียบเทียบอิทธิพลของการทำนายระหว่างตัวแปร X_2 และ X_5 พบว่าตัวแปร X_2 ได้แก่ รายได้สุทธิของผู้ประกอบการมีค่า Beta สูงสุด คือ 0.4129 แสดงให้เห็นว่าเป็นตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารามากกว่าตัวแปร X_5 ได้แก่ ระดับการศึกษา (ตารางที่ 5.16)

กล่าวได้ว่า เงินทุนและการจัดสรรงบประมาณที่พอเพียงและเหมาะสมมีส่วนสำคัญต่อประสิทธิภาพของการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา นอกจากนี้ ระดับการศึกษาของผู้ประกอบการมีผลต่อการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราเช่นเดียวกัน

ตารางที่ 5.16 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย การทดสอบนัยสำคัญด้วยค่าที ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์และค่าเอฟจาก Multiple Regression โดยวิธี Stepwise Method ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม (แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา)

ตัวแปรอิสระ	b	B	R	R ²	R ² change	t-value
รายได้สุทธิผู้ประกอบการ(X ₂)	0.45071	0.41289	0.37182	0.1425	0.1425	4.627***
รายได้การศึกษาผู้ประกอบการ(X ₃)	0.38290	0.38789	0.38486	0.2148	0.0723	1.361*
Constant = 0.88036		F = 10.53628***				
หมายเหตุ * P<0.05 **P<0.01 ***P<0.001						

8. ปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงการดำเนินงานการจัดการสิ่งแวดล้อม ในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

8.1. ปัญหาการดำเนินงานการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม

พบว่า ปัญหาการขาดแคลนงบประมาณที่ใช้ในการจัดการและบริหารปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดของการจัดการสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราร้อยละ 16 ในประเด็นนี้มีข้อสังเกตจากการศึกษาเชิงคุณภาพ คือ (ตารางที่ 5.17) (1) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมเท่าที่ควร เนื่องจากคิดว่าเป็นปัญหาไกลตัวยังไม่มีความจำเป็นจึงไม่ได้ตั้งงบประมาณไว้ และมักจะมีความคิดที่จะขอรับความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่รับผิดชอบของทางราชการอยู่ และปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่ไม่กระทบต่อรายได้ของผู้ประกอบการจึงไม่ให้ความสนใจ (2) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องเงินในการประกอบการจึงไม่มีความจำเป็นที่จัดสรรงบประมาณในส่วนนี้ในปัจจุบัน

ในขณะที่ปัญหาที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่สนใจเรื่องสิ่งแวดล้อมมีน้อยที่สุด ร้อยละ 2.70 แสดงให้เห็นว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังให้ความสำคัญและตระหนักเรื่องสิ่งแวดล้อมอยู่บ้าง

ตารางที่ 5. 17 แสดงปัญหาการดำเนินงานและการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมใน
โรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

N=259			
ปัญหา	จำนวน	ร้อยละ	ระดับ
1.ขาดแคลนงบประมาณ	43	16.60	1
2.ไม่มีความรู้ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม	32	12.36	2
3.รัฐไม่ให้ความสำคัญและช่วยเหลือ	30	11.58	3
4.โรงงานไม่มีนโยบายชัดเจน	29	11.20	4
5.พนักงานไม่มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและ การจัดการสิ่งแวดล้อม	27	10.42	5
6.ขาดอุปกรณ์และเครื่องมือในการดำเนินงาน	21	8.11	6
7.ขาดความเข้าใจและระเบียบวินัย	20	7.72	7
8.ไม่ทราบวิธีการในการดำเนินงาน	10	3.86	8
9.ผู้ประกอบการไม่เห็นความจำเป็น	10	3.86	8
10.ผู้บริหารไม่ค่อยให้ความสำคัญ	12	4.63	9
11.ปัญหาความไม่สะดวกและคล่องตัวใน การจัดการของโรงงาน	9	3.47	10
12.การดำเนินการไม่ต่อเนื่อง	9	3.47	10
13.ไม่สนใจเรื่องสิ่งแวดล้อม	7	2.70	11

หมายเหตุ 1) ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

2) คัดร้อยละจาก n = 259

9. ข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงการดำเนินงานการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม ในโรงงานอุตสาหกรรม

พบว่า ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับในหน่วยงานของรัฐควรออกกฎหมายและนโยบายในการดำเนินงานและแผนการดำเนินการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมให้ชัดเจนและไม่ซ้ำซ้อนมากที่สุด ร้อยละ 21.10 ซึ่งจากการศึกษาในประเด็นนี้ พบว่า เนื่องจากหน่วยงานของภาครัฐในการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม และการควบคุมสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม ปฏิบัติงานไม่ประสานกันเท่าที่ควร แต่ละหน่วยงานมีกฎและข้อบังคับตามกฎหมายของตนเอง มาใช้และควบคุมโรงงานทำให้ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่า ไม่คล่องตัวในการปฏิบัติงาน และไม่สามารถยึดหลักและข้อบังคับของหน่วยงานใดเป็นเกณฑ์ในการปฏิบัติของตนเอง ในขณะที่ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับบทลงโทษสำหรับผู้ประกอบการที่ละเมิดและไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นข้อเสนอแนะน้อยที่สุด ร้อยละ 5.54 (ตารางที่ 5.18)

ตารางที่ 5.18 ข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงการดำเนินงานการจัดการสิ่งแวดล้อม
ในโรงงานอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการ

(N=289)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ	ระดับ
1.ควรออกกฎหมายและนโยบายการดำเนินงาน แผนการดำเนินงานที่แน่ชัดและไม่ซ้ำซ้อน	61	21.10	1
2.ให้การอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทัศนคติแก่ ผู้ประกอบการ	53	18.34	2
3.ควรให้การสนับสนุนเครื่องมืออุปกรณ์	42	14.53	3
4.ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการจัดการสิ่งแวดล้อม อย่างจริงจังและต่อเนื่อง	31	10.73	4
5.การสร้างทัศนคติและสร้างเสริมความมีส่วนร่วมของ คนทุกระดับในโรงงานให้มากยิ่งขึ้น	24	8.30	5
6.เจ้าของโรงงาน ผู้บริหารควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับ ความปลอดภัยและสวัสดิการแก่พนักงานมากขึ้น	22	7.62	6
7.รัฐควรให้การสนับสนุนในเรื่องทุนให้มากยิ่งขึ้น	21	7.27	7
8.โรงงานควรมีการจัดตั้งหน่วยงานหรือกรรมการรับผิดชอบ เกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อม	19	6.57	8
9.รัฐควรมีบทกฎหมายและการลงโทษกับผู้ปฏิบัติผิด กฎหมายสิ่งแวดล้อมอย่างเด็ดขาดและจริงจัง	16	5.54	9

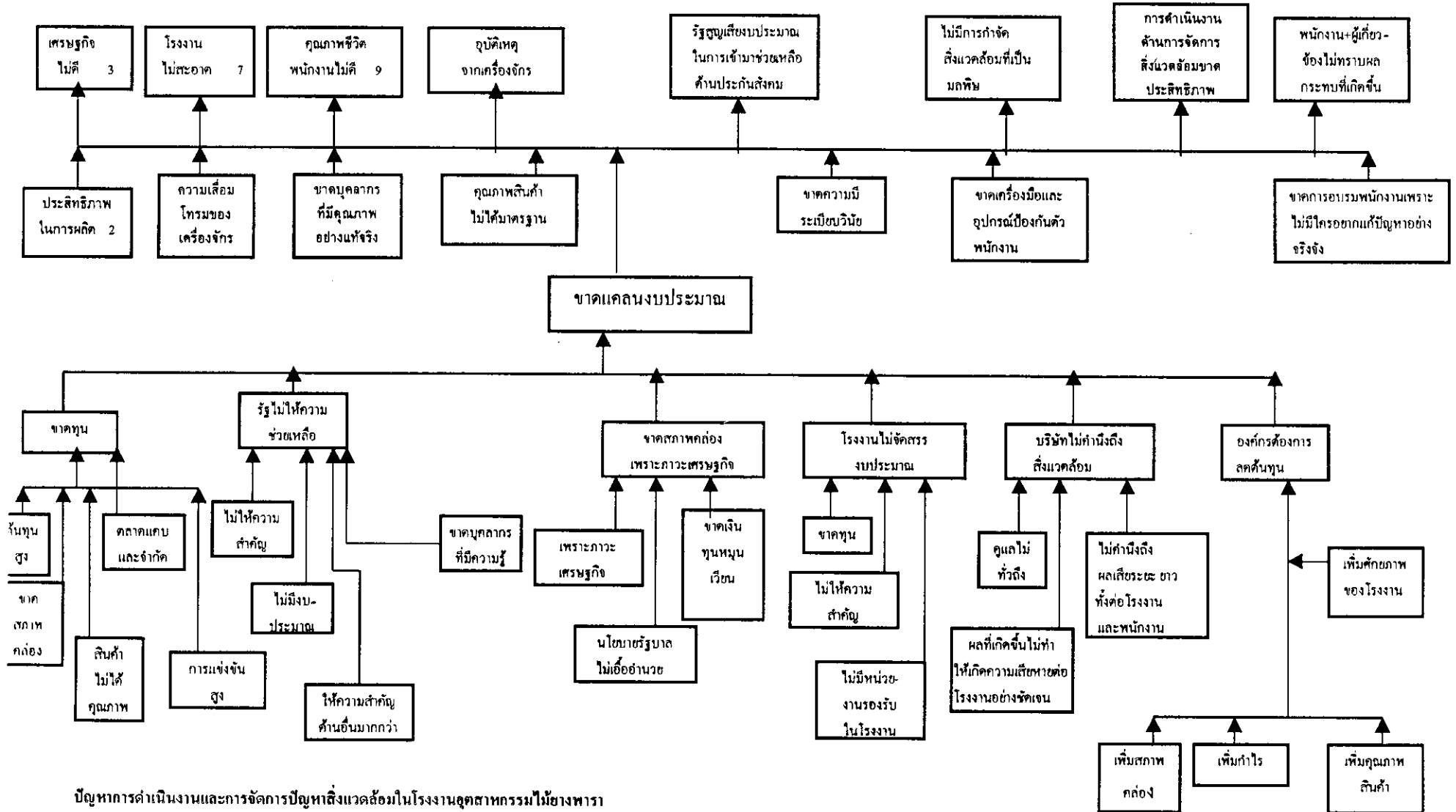
หมายเหตุ 1) ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ
2) คิดร้อยละจาก N = 289

10.ปัญหา สาเหตุ และผลกระทบในการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงาน อุตสาหกรรมไม่อย่างพารา โดยวิธี Problem Tree

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา หาปัญหา สาเหตุ และผลกระทบในการจัดการปัญหา
สิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมโดยวิธีการ Problem Tree จำนวน 2 ครั้ง โดยทำการ
ศึกษาโรงงานอุตสาหกรรมไม่อย่างพาราในจังหวัดสงขลา คือ โรงงานขนาดใหญ่ 1 ครั้ง
ผู้เข้าสัมมนา 20 คน โรงงานขนาดกลางและขนาดกลางเล็ก 1 ครั้ง ผู้เข้าสัมมนา จำนวน
15 คน ผลการสัมมนา สรุปผลการสัมมนาดังตารางที่ 1-7 คือ

แผนภาพที่ 5.11 ปัญหา สาเหตุ และผลกระทบในการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

1. ปัญหาการขาดแคลนงบประมาณ

ปัญหาการดำเนินงานและการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

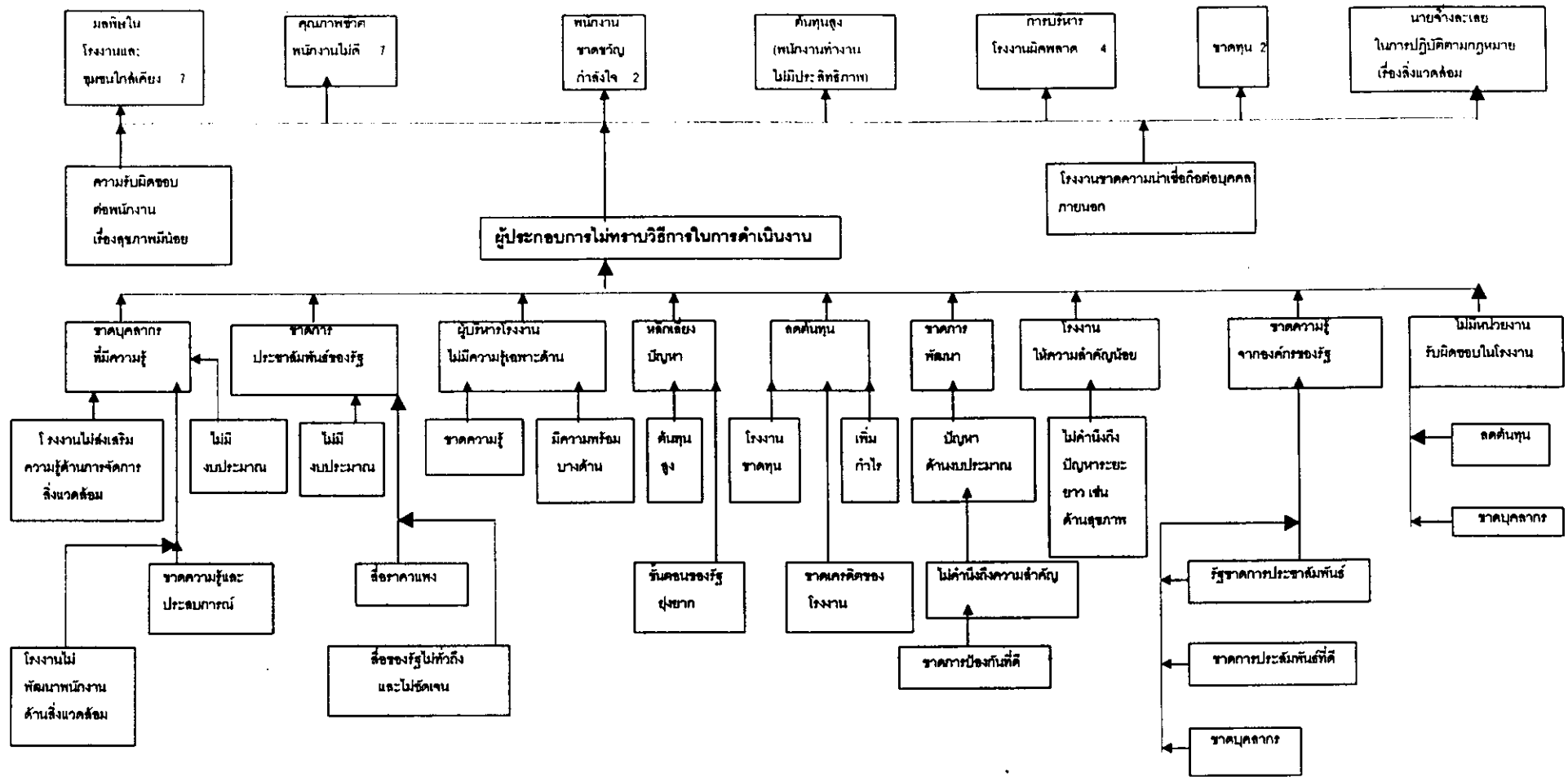
ที่มา: จากการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “ปัญหาการดำเนินงาน และการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา”

วันที่ 13 ธันวาคม 2541 เวลา 9.30 - 16.00 น. ณ สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

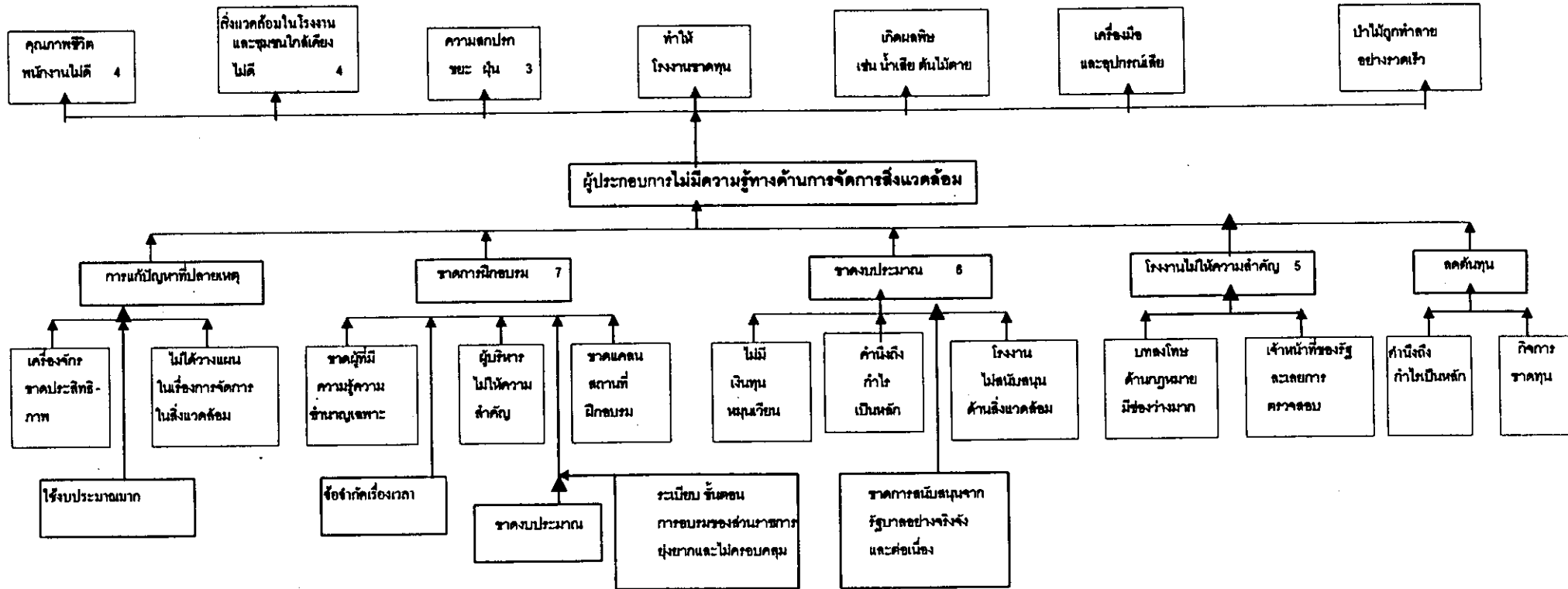
หมายเหตุ: ตัวเลขในกรอบหมายถึง ความถี่ของปัญหา

2. ปัญหาผู้ประกอบการไม่ทราบวิธีการดำเนินงาน

166

ปัญหาการดำเนินงานและการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ฮ้างพารา
 ที่มา : จากการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง "ปัญหาการดำเนินงานและการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ฮ้างพารา"
 วันที่ 12 ธันวาคม 2541 เวลา 9.30 - 16.00 ณ สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
 หมายเหตุ : ตัวเลขในกรอบ หมายถึง ความถี่ของปัญหา

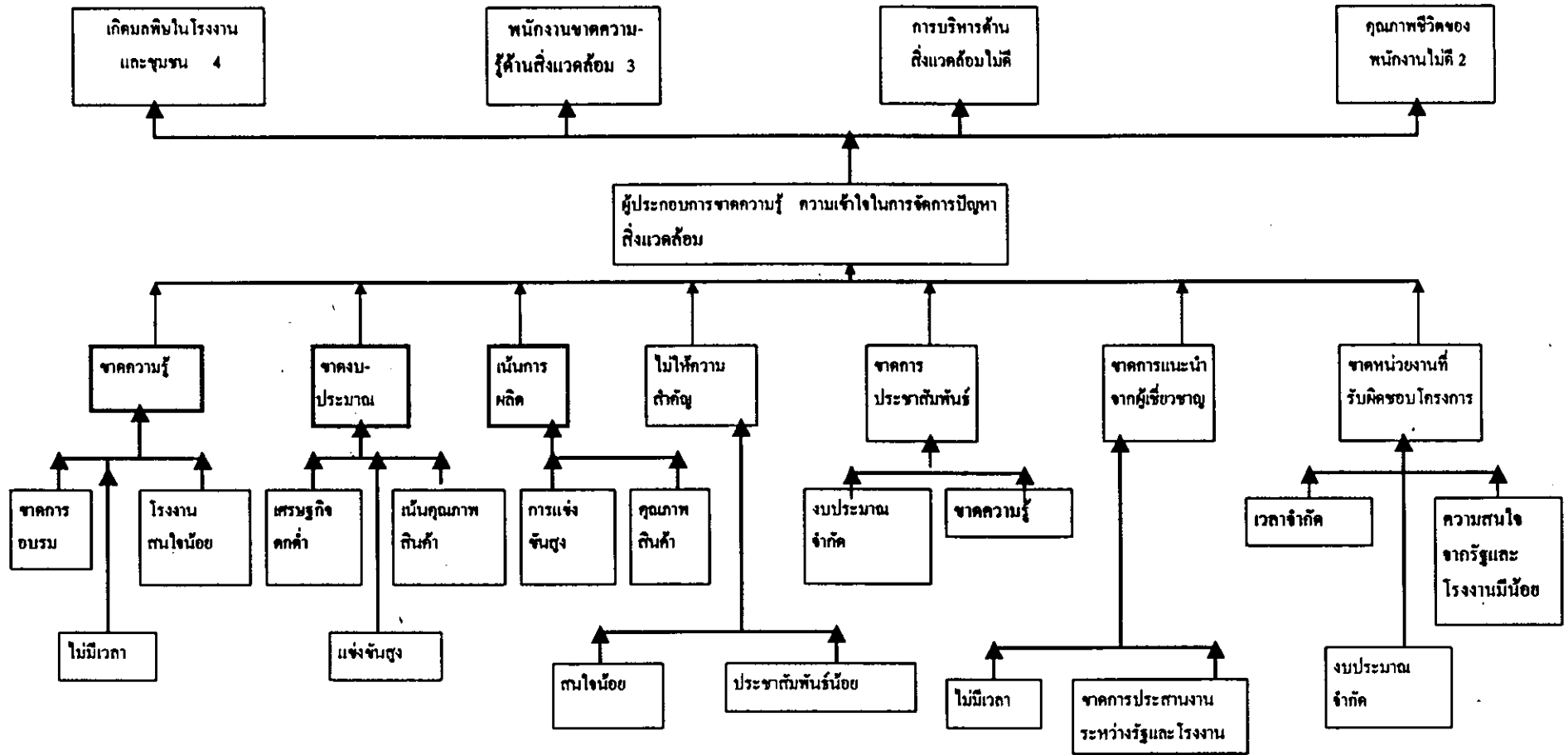
ปัญหาการดำเนินงานและการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

ที่มา : จากการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “ปัญหาการดำเนินงานและการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา”

วันที่ 12 ธันวาคม 2541 เวลา 9.30 - 16.00 ณ สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

หมายเหตุ : ตัวเลขในกรอบ หมายถึง ความถี่ของปัญหา

4.ปัญหาผู้ประกอบการขาดความรู้ ความเข้าใจในการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม

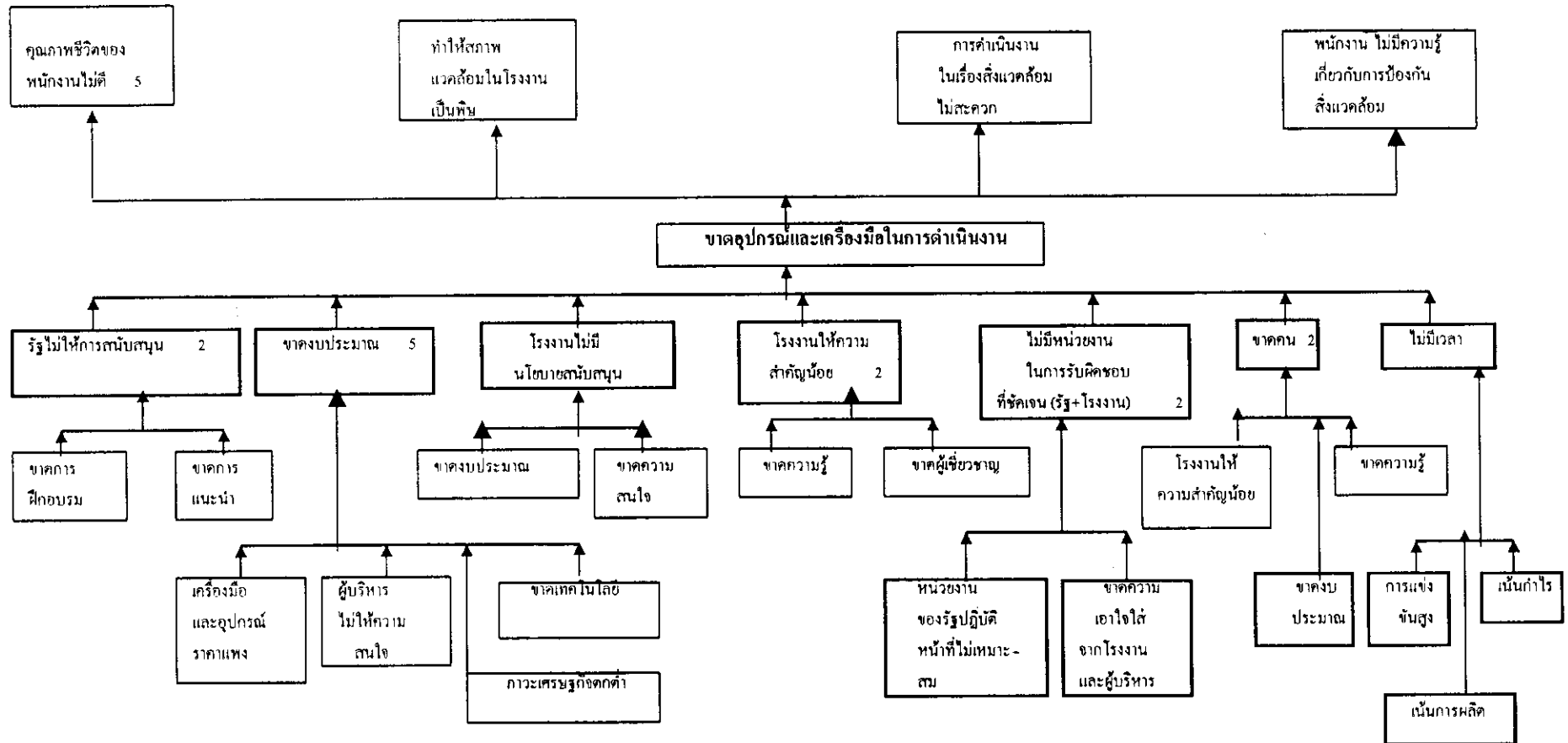
ปัญหาการดำเนินงานและการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม่เพียงพอ

ที่มา : จากการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “ปัญหาการดำเนินงาน และการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม่เพียงพอ”

วันที่ 13 ธันวาคม 2541 เวลา 9.30 - 16.00 น. ณ สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

หมายเหตุ : ตัวเลขในกรอบหมายถึง ความถี่ของปัญหา

5. ปัญหาขาดอุปกรณ์และเครื่องมือในการดำเนินงาน

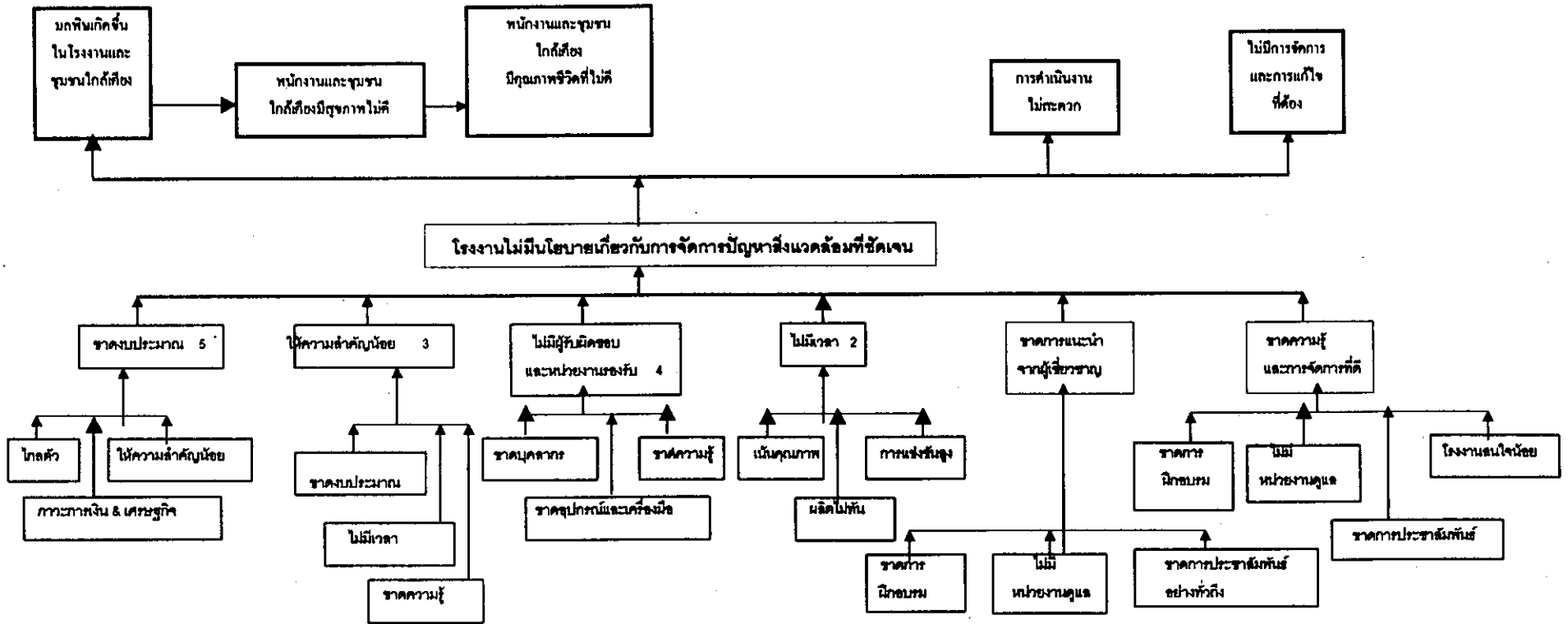
ปัญหาการดำเนินงานและการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม่ยั่งยืน

ที่มา : จากการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “ปัญหาการดำเนินงาน และการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม่ยั่งยืน”

วันที่ 13 ธันวาคม 2541 เวลา 9.30 - 16.00 น. ณ สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

หมายเหตุ : ตัวเลขในกรอบหมายถึง ความถี่ของปัญหา

6. ปัญหาโรงงานไม่มีนโยบายเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ชัดเจน

ปัญหาการดำเนินงานและการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม่องพารา
 ที่มา : จากการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “ปัญหาการดำเนินงานและการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรมไม่องพารา”
 วันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2541 เวลา 9.30 - 16.00 น. ณ สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
 หมายเหตุ : ตัวเลขในกรอบ หมายถึง ความถี่ของปัญหา

